

Oponentský posudek k diplomové práci Kamily Trnkové : „Vnější a vnitřní prostředky herecké charakterizace“

Diplomantka hned v úvodu své práce velmi otevřeně píše o jednom z klíčových problémů, s nímž se potýká ne jeden adept hereckého stavu. Je to problém reflexe a sebereflexe, tedy toho jak vnímám já sám sebe a jak jsem vnímán svým okolím. To, že se tyto dva pohledy velmi často diametrálně rozcházejí, zůstává pro valnou většinu lidí neodhaleno. Ne tak ovšem těm, kteří se rozhodli pro studium oboru herectví. Herec, jehož pracovním nástrojem je on sám, tedy celý jeho psychofyzický aparát a jehož umělecký výkon je neoddělitelně spjat s jeho vlastním tělovým postojem, vyzářováním, energií atd. je téměř neustále konfrontován a hodnocen zvenčí a je pro něj nesmírně důležité umět tyto vnější reflexe, pokud jsou fundované a dobře míněné, zpracovat bez pocitu ublíženosti a nepochopení. To bývá neskutečně v situacích kdy se vnitřní stav herce a jeho imaginární pohled na sebe naprosto neshoduje s pohledem kolegy, režiséra či diváka. Kamila Trnková nám ve své diplomové práci líčí svou cestu studiem oboru a to od až napotřetí úspěšně zvládnutých přijímacích zkoušek a různých peripetií s nimi spojených, přes některé klíčové semestrální práce např. Eva Krajčířka v Preisssově *Gazdině* robě, Vally v *Podzimní hře* Markéty Bidlasové pod vedením T. Pavelky, či Olga v *Čechovových Třech sestřích* vedených T. Töpferem, z kterýchto původně klauzurní práce vzniklo posléze představení v DISKu, až po účinkování mimofakultní např: v režii V. Strniska a D. Šiktance. Za naprosto zásadní považuje Kamila pro sebe setkání s postavou Šen-te (Šuej-tu) v Brechtově *Dobrému člověku ze Sečuanu* v režii P. Kracika. Právě tato dvojrole a brechtovský požadavek na vnější, „nepsychologizovanou“ podobu herectví pomohly Kamile vysvobodit se z jařma doposud notně převládajícího používání vnitřních prostředků herecké charakterizace. Rád bych vyzdvihl plasticitu a čtivost diplomantčiny práce a zároveň její konzistenci a neúhybnost od jí zvoleného tématu.

Pokud jde o některé nedostatky této práce, musím zmínit její celkově malý rozsah, dále problémy s větným stylem, určitou nedotaženost některých kapitol (Tři sestry) a poněkud nelogickou vsuvku v kapitole *Dotěrnosti*. Rovněž se domnívám, že četnější použití odborné literatury by této práci jistě prospělo. Však i přes tyto zmíněné nedostatky považuji diplomovou práci Kamily Trnkové za odpovídající standardní úrovni prací studenta oboru herectví a doporučuji ji k obhajobě.

Otázky oponenta: 1) Zmiňujete metodu K.S. Stanislavského a citujete Donnellanovy výroky z jeho knihy „Herec a jeho cíl“. V čem se podle vás liší pohledy těchto dvou tvůrců na hercův přístup k dramatické postavě?

2) Lze v dnešní době na českých jevištích sledovat herecké výkony, které by bylo možné nazvat výrazně artistními? Tedy ty, ve kterých dominuje výrazná vnější charakterizace postavy? Pokud ano, který herec, či herci jsou představiteli tohoto stylu?

V Praze 19.9.2017

oponent MgA. Lukáš Hlavica

